

VED

HANS CHRISTIAN ANDERSENS

JORDEFÆRD

I

VOR FRUE KIRKE

DEN 11. AUGUST 1875.

FØR TALEN.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

Som Bladet, der fra Træet falder,
Saa er mit Jordliv ikke meer!
Jeg er beredt, naar Du mig kalder,
Gud, Du som helt mit Hjerte seer,
Veed al min Brøst, hvad i mig boer,
Og min Fortrøstning dog saa stor.

Gjør Smerten kort i min Forvandling,
Forund mig Barnets hele Mod,
Du dømme Tanke, dømme Handling
I Naade kjærlig, fadergod.
Ryst bort min Angst! kun Dig jeg see!
I Jesu Navn, din Villie skee!

H. C. Andersen.

EFTER TALEN.

Mel. Slumrer sødt i Slesvigs Jord.

Sov, Du trætte Barn, sov sødt,
Aldrig zængstet mer og saaret,
Under Blomstertæppet blødt,
I det Skød, som har Dig baaret!
Mens Du rundt i Verden fandt
Nok af Røs og venlig Villie,
Dig et sønligt Hjerte bandt
Fast til Fædrelandets Tillie.

Underfuldt Guds Naade har
Dig igjennem Livet ledet,
Om den Snillets Skat, Du bar,
I din Barndoms Mørke fredet,
Løftet Dig ved egen Kraft,
Op til Ærens lyse Tinde,
Aldrig Hjertets Renhed tabt,
Altid dog et Barn i Sinde!

Og naar Du din Billedhær
Fylked, og dit Lune glimted,
Gjennem Jordens Farveskær,
Himlens Herlighed Du skimted,
Endt er Livets Eventyr
Nu, og løst dets sidste Gaade;
Men et nyt, et evigt gry'r
Hisset for Dig ved Guds Naade.

Og dit lille Fædreland
Dig i trofast Minde gjemmer,
Prist af Kvinde og af Mand,
Lifligst dog af Barnestemmer.
Kan mod Fare og mod Vold
Kunst og Videnskab det værne,
Skal dit Navn fra Danmarks Skjold
Tindre som en Lykkestjerne!

C. Ploug.

Deilig er Jorden,
Prægtig er Guds Himmel,
Skjøn er Sjælenes Pilgrimsgang!
Gjennem de favre
Riger paa Jorden
Gaa vi til Paradis med Sang!

Tider skal komme,
Tider skal henrulle,
Slægt skal følge Slægters Gang;
Aldrig forstummer
Tonen fra Himlen
I Sjælenes glade Pilgrimssang.

Englene sang den
Først for Markens Hyrder,
Skjønt fra Sjæl til Sjæl det lød:
Fred over Jorden,
Menneske, fryd dig,
Os er en evig Frelser fød!